

**SYNTA||XIS LINGVAE GRAECAE,|| IOANNE VARENNIO ||
Mechliniensi Au||tore.|| PRAETEREA ANNO-||tatiunculae
paucae ad praecepta Synta=||xis Varennianae, per
IOACHI-||MVM CAMERA-||RIVM.|| ... ||**

Varennius, Joannes

Basileae, 1536

VD16 V 385

Annotativncvlae Pavcae Ad Praecepta Συντάξεως Varennianae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69674](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69674)

ANNO TATI V N
 CVLAE PAVCAE AD PRAE
 CEPTA SYNTÁΞΕΩΣ
 VARENNIANAE.

ΥΔΕΝΟΣ ΧΕΪΡΟΝ.) Pag. 1.

Quod Latine dicunt nihilominus, Graecis est ὅδερον ἢ τῆ) . Herodianus primo historiarū, πλὴν ὅδερον ἢ τῆρον ἢ νότος ἐπιπλεῖσον ἢ κμασε. Et Xenophon, τῆ δὲ υαχρείας ὅ-πλιόι φυλάττειν, ὅδερον ἢ τῆρον ἢ τὰ θερία, nihilominus, nihilo secus. Thucyd. 2. ἀφελμοτέρων δὲ μηδὲν ἀξιοῦν τῶν ὄντων πολεμίας διαύοιαρ ἔχον, nihilominus ignaviozem animū. Sed ὅδερον ἢ τῆρον, haud scio an nō semper respondentem constructionem requirat, ad nomen cōparatiuum, unde motum in adverbialem significationē trāsiit. Similiter χείρον ὅδερον, & κάκιον, ut sicut dicit, ἢ τῆρον, χείρων, κάκιων παλαισῆς ὅδερον, ita cōgruenter dicatur, ἐπάλαστρον ἢ τῆρον, χείρον, κάκιον ὅδερον. Dixit & Terentius

M 5 ἴωε-

ὑπερβολικῶς, minus nihil, hoc est, quàm nihil: ut Aeschylus Prometheo, ἐμοὶ δ' ἔλαστον ζῶος ἢ μηδὲν μέλει.

2 Ambiguæ significationis in usu comparatiuorum apud Græcos, & hoc fuerit exemplū Thucyd. 2. ξυμβεβήκη δὲ ἀπὸ τῶν πάντων ἀρχαίων ἐτόρων μᾶλλον ἀθλιωταίσι τῶν. magis usu ueniebat hoc Atheniensibus, quàm alijs. Et Herodoti, Ἐρατοῖ, Ἀπὸ τοῦ τὸ τῶν ἔργων, ἢ τῶν πλετόρων τῶν.

3 Νόσημα μᾶλλον ἢ φέρειν.) Docuit hoc Theodo. Gaza, sed ad cōstructionē cōparatiui pprie nō ptinet, et de oratiōis deficiētia, si uidebit, semel uno ī loco dicem⁹.

4 Πάντων μᾶλλον ὄντι.) Ita πολὺν μᾶλλον, & πολλῶν μᾶλλον. & πρὸς πολὺν σὺ πλουσιωτόρων, Luciano. Est & quedā quasi diminutio præstantis significationis comparatiui talis, μικρῶν πρότορον, Lucia. ὅσκι δὲ ὅμοιοι, ἢ ὀλίγων ἀμείνων, apud eundem, μικρῶν ὑπεροχῶν. Sed et superlatiuo addunt. παιδείας αὐτῶν πρὸς τῶν μὲν πολὺν κάλλισ' ὁ ἐμὸς παῖς. Et Herodoto, μακρῶν θαυμασιωτάτα, longe pulcherrima, & multo maxie admirabilia. Anuigona, πολλῶν τὸ φρονεῖν ὄντι.

δαμονίας πρώτον ὑπάρχει. sed idē postea
 ἔχει dicit. Habēt et intētionē ὡς & ὄλι,
 suplatiuae significationis. ὡς ἠδισα, ὡς κἀλ
 λισα, ὡς τάχιστα. Βυλόμην ἢ παῖδα ὡς ἠδισα
 δὴ πνῆμ, Xenoph. Et cū dicit, γνῶναι ὅτι
 μάλισα φίλοις, inter ῥίπους amicos. Πολι
 τι. δ. ὄλι δέ τι ταῦτα, ἢ τὴν πρῶταιαν, ὄλι μά
 λισα κοινὴ τὰ τὴν φίλων ποιείει. Sūt et tales
 ὡν τὰ σφδ, μετέβη μέγισ, κἀλλή κἀλλισ. Prete
 rea usitatū est, sine aliq̄ casu efferre cōpa
 ratiua atq̄ suplatiua, ut γεραίτερ, senior.
 ἡσυχαιότερ, & Homericū, Γεώτερ ὡς κε
 νέηαι, & ζωρότερον δὲ κέραιρε. ῥάδιον, ἀλγιον.
 οδ. π. Ἄλγι ἀλλ' ἐμπης μιν ἐάσομεν. quorū
 positiua etiā nō facile inueneris : nisi al
 terū à ῥεα, qd & ῥεα : alterū à uerbo de
 ducere uolueris. tale est & ὕσερ). Aesch.
 ἀλλ' ὕσερ πολιδύσ τὴ νόμων. ἰλ. ἢ ὕσερ) αὔτε μα
 χησόμεθα. et πρότερ). Θαλέα, ὅτε πρότερ) ὅδρα
 μᾶ ὑδέισαι, ὅτε ὕσερ). & ibi. ὁμιλέει σφει μεζό
 νως. & Plauto, plusculū se inuitauit. Itē
 cōparatiuū cū ὄσω. Xenoph. ἢ χέειν ὄ
 μᾶλλ) εἶσομαι, ὄσω αὖ πλεονάκισ εἰσίνε ὡς ἐμέ.
 Et apud eūdē notādū, ἵνα ὡς ἡσυχαιότερ οἴκασ
 δὲ ποθειν, q̄ minus. Huic respōdet ὄσατω.

Aeschines, ὅσω αὐτὸς ἀμείνονα λέγει πρῶτος-
 μος γεγραφὼς, τοσούτω μείζονθ' ὀργῆς τούξε-
 ται, quanto fuerit eloquentior is, qui suis
 decretis leges evertit, tanto maiore in
 odio futurus est. Herodotus αὐτὸς ἰτα, ἔρα-
 τοῖ. ἐων αὐτῷ ἢ γενέσθ' ἕσθ' ἐκείνων ἀνδρῶν ἀ-
 μείνονας, ὅσοι πρῶτον αὐτοῖσι ἀποκτείναι αὐτὸν πε-
 λασγούς. Quod accipi ἐλλείπειν potest,
 καὶ ἔρατο. Ἰτε, πλείον. Herodotus, ὡς δὲ
 ἐκείνη πλείον δὲ εἶδε. Xenoph. ἀ. παιδείας.
 εἰ μέλλοι γε πλείον ἔξειν. Tale δ' ἔλαστον.
 Thucyd. α. καὶ γνώμησιν αὐτῶν ἐκάτεροι οὐκ
 ἔλαστον ἔχον ἢ τῶν ἔργων, inferiores se fuisse.

Superlativa αὐτὸς sola, εἶδος μὲν κάλλιστο.
 παιδείας β'. ὅτοι καλλίστοι ἐκαστος γίγνοντι, οἱ
 αὐτὸς ἀφ' ἑμῶν τοῖς πολλοῖς προσέχοντι τὸν ἄνθρωπον, ὡς
 ἔργων ἁπάντων. Huiusmodi sunt μάλιστα,
 ἀριστα, καλλίστα, ὅχι ἡκίστα. item ῥᾶσθ', in qui-
 bus omnib. intelligi proprius casus videt.

Item notāndus hic usus comparatiui, cū
 ἰτα dicunt καρείσασθαι ἀκρότης, λόγος, χρημάτων, ἐλ-
 πίδος. Similiter δ' ἡσώμεν χρημάτων, ἐρωτῶ,
 δ' αὐτὸς ἑαυτῶν. Similiter ἀργός δ' ἐπιμελής
 μάλλ' αὐτὸς ἑαυτῶν apud Platonē πολιτῶν.
 δ. ubi

κ. ubi hanc figuram sermonis explicat,
 qua dicitur aliquis seipso melior. Et lati-
 ne, se ipsum uincere. Nā in hac & simili-
 bus diuersitatē personæ respectus mu-
 tationis introducit. Thucyd. *ω. δίκαιον*
δὲν ἡμᾶς μήτε τ' πατέρων χείρας φαίνεσθαι, μήτε
ἡμῶν αὐτ' εἰ δόξης γίνεσθαι. nimirū τ' πλο-
τερας. Herod. *κλφοῖ, Ἐπειὰν ἡ ἀρίστα αὐτῆ ἐων*
τ' γνῆκεν ὑπὸ τρικησία ἐκφέρει. intelligendū
 solitam fertilitatem centenaria exupe-
 ratione uinci. Item cōparatiua sibi re-
 spondent, ut uir prudētiōr ἢ audaciōr.
 Aeschines, *τῆ εἰρήνῃ ἀναγκαιότερα ἢ καλ-*
λίῳ ὑπολαμβάνοντες εἶν. Et Archidamo,
ἀλλ' ἀναγκαιὸν ἡμῶν σωτῆριώτερον ἢ βαρύτερον
δραλεχθῆναι.

ὅσον πλείον.) Antigone. ὅσω βράττον 6
ἡμῶν δὲ βλῆα; Ibi. ὅσον γ' ἀναξτάχιστα. Ibi
dem, δείξας γ' ἀνθρώποισι τὴν ἀβελίαν, ὅσω
μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται λαόν. Est & hu-
 ius particulæ usus non semper cum su-
 perlatiuo. Lucian. *Λαπίθῃς, Ἐμάλιστα ὅ-*
σω νήφοντες γ' εἰρήνῃ ἐσιασόμεθα, hoc maxi-
 me gratum conuiuium futurum est, qđ
 & sobriῆ

& sobriū, & in pace celebrabit. Quod
 & ὄσορ, & plene καὶ ὄσορ, ac εἰς ὄσορ dicūt.
 εἰς ὄσορ γ' ἐγὼ ἀγνώ. Philocte. & Iloc. καὶ
 ὄσορ ὄσορ ἐμ' ἐμοί. Lucian. εὐχάϊς. ἐγὼ δὲ ὄσορ
 ὄσορ ἡμισάδιον ἢ πρὸ τ' διπύλα ὑπὸ λήφομαι.
 & μοχ, παῖδας ὄσορ διχιλίς.

6 τὸ σοφὸν τ' πέτρον.) Eurip. ἢ σοφὸν δ'
 ὁ σοφία τό, τε μὴ δυνατὰ φρονεῖν, sapientiā se
 penumero stultitiā esse dicit, ut cū hu-
 manitatē relinquat. Trachinijs, ἢ ἰὺ ἢ π
 σὸρ ἢ ἀλγθείας νέμει. Huiusmodi sunt, κα-
 λὸρ, honestū. ἀγαθὸρ, bonū. κακὸρ, malū.
 δίκαιορ, iustū. & cōplexa, ἢ ζῶ, uiuere.
 & illud, Euge tuū & belle, ἢ σὸρ ὄσορ.
 Neq; profecto dissimilis figura, ἰωνιὸρ
 ἢ σολῆς, ualde frequens in omnibus lin-
 guis: decus aui, & herba uenenī, αὐτὸ
 eximium, & herba uenenata. Sed nūc
 de adiectiuīs mentio fit. Vbi sciendū,
 formam quidem esse adiectiuorum, sed
 reuera in genere neutro substantiuam
 habere significationem, ut rectum, ho-
 nestum, decorum. Neq; enim est ἰωνιὸρ
 ἢ σολῆς, aliud quàm Ionismus: et ἀπῆιὸρ

τῆς γλώσσης, atticismus. μέγιστον τῆς ἀρχῆς, ma-
gnitudo imperij. ὀφρέων τὸ δὴ γραμμῶν. &
τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῶν φαιδρῶν & λεχα-
ρισμῶν. & καρπῶν τὸ εὐρυθμῶν, & δακτύλων
τὸ δὴ ἀγωγῶν, in Luciani Simulacris. est ἄρ-
omnino frequentissimus huius figuræ
usus, ut diximus.

Ἄξιον.) Ut lingua Latina, dignus di- 8
citur etiā odio & malo. Terent. Dignus
es cum tua religione odio. Ita ἄξιον ὀρ-
γῆς, Aeschini. Isocrat. πῶς ἀνιδόσεως. μεγί-
στος (ἡμίας ἀξίος.

τῆς ὀξυσίας.) Νεφέλαις, ῥιμωσίας τῆς Δία 9
νομίζου ὄντα τηλικαυτοῦ. est aut̄ ἔλλειψις, de
qua figura fortasse semel dicemus.

τί μοι & τί γούαι.) Tale & hoc, τί μοι 10
& μακροῖς αὐλοῖς. Τερψιχόρη, σοὶ ἢ & τῶτοις
ῥῆσι πράγμασι τί ὄσθ; cur tu ista curas?

Χρηστέον μοι.) Hanc formā Græci Grā 11
matici adverbialē faciūnt, & ita facta ad-
verbia δεπιχά nomināt, quæ sanè gerun-
diale, ut uocāt, naturā præse ferūt, &
participialē interdū, ut Soph. Philoct. ἰδὲ
ὄσθ; πορδύτεια. & ἰπὸ ἀγνοίας τῶν λευτέρων.

Additur

Addit & uerbū substantiuū. Isoc. Archidamo, θαύατον ἡμῶν αἰρετέον ὄσι. Philoctete, ὁποῖα φρασεῖ ὄσι. Thucy. α. τ' γ' θαλάσσης πρῶτ' ἐτόλμισον εἰπεῖν ὡς ἀντεκτέα ὄσι.

Figurate quæ dicunt, id est, τὰ Πιλέξει πάθῃ, rectissime exquirunt separatim. similiter & διάλεκτοι, quorū est apud Græcos magna uarietas.

14 Χαῦν⊕ & ὄσιτηλ⊕.) Prorsus est Atticus usus masculino genere foeminine uti. Trachinijs, ἐν ᾧ κοινὸς ἀρσένων ἴτα βλαγγά. Itē, ὀμφαλῆ τῆ βαρβάρω. Itē, ἡ γ' ὀσιγνήλος εἶ. Philoctete, μηδέ τῷ τέχνῃ. Item, ἔρημ⊕, δύσλωος, τίμι⊕. Item, ἀμφω τότε τὸ ἡμέρα. παιδείας. α. & τὸ χεῖρε, τὸ φύσει Platoni. sic Electra, τηλικῶτ⊕. & μοχ, ἴδεδε, τὸ ᾗ τὸ λασιγνήτω. & paulo post, τότε φιλεῖν χρῆ. Sūtῆ plurima huiusmodi passim obuia. Neutri incongruens usus is est, quem appositionis uoce notamus, ut, Triste lupus stabulis, Fama malum. Soph. ἢτ' ἀγαρσιγὴ βαρὺ δικαῖ προσεῖναι. Thucy. α. ἡ ὄσι μὴ μνηῆναι μικρὸν λῶ. Quæ figura ἐμειπικαί ferè sunt. He

rodotus

rodotus aut posuit totum τυραννίς χρῆμα
σφαλερόν. Cōparatiua etiam pluraliter
efferūt, ut reliqua neutra aduerbialiter
ut Antígona, πότερα πατρώας ἢ πρὸς οἰκείας
χερὸς. & Electra, πότερα πρὸ ὕδερ ἢ βίῃ
δεῖν ἐλ, forma enim certe saltem cōpara-
tiui. Διφθῶς ποιῆν & δεινότερα. Polymnia,
ὅτι δὲ καὶ τότε πολλῶτε δεινότερα ἐποίησε, mul-
to tulit grauius.

Δύο δ' εὐόντα ἑκατόμ' ἔτη.) Duodecentes 17,
ni anni. Hoc utrū sic recte uerti possit,
quærendum uidetur: ut sit quemadmo-
dum dicūt duodeuiginti. etsi scio illud
duode cōiunctim cum numerali uoce,
quod Græci aiūt ὑφ' ἐρ, usurpari, neq; respō-
dere ad dictionē cui adijciūt numerus. ut
Cice, duodeuiginti partibus maiorē di-
xit. Iā illud elegans nō proferre cōposi-
te numeros minores cū maioribus, ut
apud Thucyd. β'. τέσσαρα μίλι γὰρ καὶ δέ-
κα ἔτη, et πεμπήδ' καὶ δεκάτω ἔτη. Exēplū
superioris figuræ apud Thucyd. πεντή-
κοντα δυοῖν δέοντα, duodequinquaginta.
sed & multū demit, apud eundē, πὰ γὰρ
N πλείστε

N

πλείστε

πλεῖστα τριακονσίωμ ἀκροῦντα μύσια ἐγγύοντ.
 hoc ē, plenā illā pecuniā publicā absol-
 uisse decies M. talēta, minus trecētis. Itē
 hic πεμπτὸν ἡμιτάλαντον, ἑβδομον ἡμιτάλαν-
 τον, τρίτον ἡμιδραχμῶν. ἧ significant quatuor
 talenta & dimidiū talenti, sex & dimi-
 diū, denarij duo & denarij dimidium.
 In hac em̄ figura sermonis numerus is
 qui proxime antecedit cōprehensum
 cū dimidio, integer esse debet, & dimi-
 diū ad illū apponī. Notanda & illa, ὅσ-
 μοι δωδεκαταῖος apud Theocritū, & He-
 rodot. ὡσεὶ τριταῖοι ἐκ πάσης ἐγγύοντο γν̄ τῆ
 ἀπικῆ, ἔρασι. & ibi, δευτεράιος ἐκ τῆ ἀθλωα-
 ων ἄσιος ὡς γν̄ πάση. significat enim tē-
 pus, ut ille intelligat abesse iā dies duos
 & decim: & fuisse in Attica Spartanos, ter-
 tio die ex ἧ profecti essent. & hunc cur-
 sorem postridie Spartam uenisse. No-
 tanda & hæc δίμοιρον, τρίμοιρον, βεσ & δο-
 δραν: ut illud accipiat, triētes duo: hoc,
 quadrantes tres. quorū prius dixit Thu-
 cyd. duabus uocibus, ναῦς μὲν γὰρ τὰς ὑ-
 ἄλιγας ἐλάσσας τῆ β' μοιρῶν. Notanda &
 numeras

numeratio dierū Mensis, et ista denomi-
 nativa numerorū, δυνάς, τριάς, ἑννεάς, δε-
 κάς, χιλιάς, & χιλιοσός, μυριάς. Sed mensis
 descriptionē subīcere uisum, qui apud
 Athenienses fuit dierum XXX.

α' πρώτη } ἰσαμηνίος μηνός.

β' δευτέρα

γ' τρίτη

δ' τετάρτη

ε' πέμπτη

ς' ἕκτη

ζ' ἑβδόμη

η' ὀγδοή

θ' ἐνάτη

ἰ ΔΕΚΑΣ.

ια' πρώτη ὑπὲρ δέκα

ιβ' δευτέρα

ιγ' τρίτη

ιδ' τετάρτη

ιε' πέμπτη

ισ' ἕκτη

ις' ἑβδόμη

ιη' ὀγδοή

ιδ' ἐνάτη

ἰ ΕΙΚΑΣ.

ἰσαμηνίος.

ὑπὲρ δέκα

Aesch. πῆ ὀγδοὴ καὶ ἑν-
 νάτη ὑπὲρ δέκα.

N 2

606

κα πρώτη ἡμέρῃ εἰκάδι .eadē, δεκάτη φθίνοντ.

κα δ' ἑξήκοντα

κα γ' τρίτη

κα δ' τετάρτη

κα ε' πέμπτη

κα ς' ἕκτη

κα ζ' ἑβδόμη

κα η' ὀγδοή

κα θ' ἑνάτη

ἡμέρῃ εἰκάδι

ἑνάτη δ'

ὀγδοή

ἑβδόμη ζ'

ἕκτη ς'

πέμπτη ε'

τετάρτη δ'

τρίτη γ'

δύο β'

φθί
νον
ς

Δ' ΤΡΙΑΚΑ Σ.

τριάκας autē appellabat γῆν καὶ νέα. Et
Homerum hūc diem ita designasse tra-
dunt, τ' ἢ φθίνοντ μῶος τ' δ' ἰσαμῶος.

Inter reliquos dies τ' ἢ tam ἰσαμῶος
μῶος, τ' φθίνοντ, celebrat. Fuit autē nata-
lis Mercurij τ' ἢ ἰσαμῶος, ut in hym-
no Homericō, τετάρτῃ τῆ πετοῦρη τῆ μηρ
τέκε πότνια μητῆρ. τῆ ἑβδόμη dabaτ οἰῶν,
& permittebant ἰσους pueris. τῆ δεκάτῃ
nomina imponebant quondā infantib.
unde est, ποιῆσαι et ἐσιᾶσαι δεκάτῃ, apud
Demost. πῶος βοιωτ', πῶδι τ' ὀνόματ', &
πῶδι πῶος. Verū hæc δεκάτη, non men-
sis intelligēda, sed decima siue dies, seu
nox

nox, post genitū puerū. Inter dies, ἀφραδς ater, seu nefastus dicebat. & ἐπίβδαι proprie, ἢ μεθεορίῳ, proxime sequēs ferias: quasi ἐπιβάς, ut Etymologici aiūt. Pindarus translate est usus, cū dixit auaros post festiuitatē cupiditatū suarū nō euitare nequaquā gratā, neq; iucūdam diē, q̄ illas excipiat. Πυθίων 4. Ἐν τῇ μὲν θνατῇ φρένες ὠκύτεραι κέρδι αἰνήσαι πρὸ δίκας δόλιον βραχίαι ἐρπόντων πρὸς ἐπίβδαι ὄμι.

Θαυμασὸν ἠλίον.) Huius generis sunt, 20 θαυμασὸν ὄβρι ἠδὲ μω, mirum q̄. Lucian. de Historia cōponēda, ὡς ἐλπίζουσι θαυμασὰ ἠλίον μετὰ ταῦτα ἀκρόσει, ut iā q̄dā miracula expectent. Ponit & ὄβρι & οἶον, ut Greci aiūt, ὡδὶ θαυμασμῶ. ut, ἢ ἀναίδεας, ὄσιν, hoc est, ὁ impudentiā singularē. Pluto, οἷσις ἀρ' ἀνθρώποις ξυῶν ἐλαύθανον. Tale potest accipi & hoc Platonici, εἰς δὲ ἀνὴρ ὁ τῶν ἡμετέρων, ἑταίρος θεάγος χαλινὸς οἷον λαταρχεῖν. πολιτειῶν σ'. hoc est, fuerit aut & mirificū in cohibēdo frenū illud amici nostri Theagis. Vel πρῶτον ἕγμασι significat, ut sit sensus, In cohercēdo q̄q;

ualuerit multū frenum, quale Theagis
 amici nostri. Sic & Aeschines, οἷον τὰς τε
 ἱερείας καὶ τὰς ἱερείας ὑποδουλεύσας εἰν̄ λελούει ὁ
 νόμος. hoc aduerbialiter ita ponit, et plu-
 rali etiā formatiōe οἷα. Herod. οἷα ἐλευθε-
 ρίης γευσάμενοι. Lucian. πᾶς δέ τις ἰσραὴλ συγ-
 γράφει. ἀλλ' ὅξυ δεδουκώς οἷος ἐπράγμασι
 χηύσασθαι εἰ ἐπιτραπέει. & μοχ, ὅδ' οἷος πι-
 σδύειν μόνον φῖς ἀπαγγέλλοσι. id est, qui &
 rebus satisfacere possit, & cuius fides
 nō pendeat de narrationibus aliorum.
 Thucyd. 2. αὐτῶν ἀγαθῶν ἔργων γενομένων,
 ἔργων ἐπιβολῆς τὰς τιμὰς, οἷα ἐνὺ πόδι τὸν
 τάφον τὸνδε δημοσίᾳ πῆσασκευαδόντα ὁρᾶτε.
 οἷος, & aduerbialiter οἷον τε, & οἷά τε, prō-
 ptitudinis & facultatis significationem
 habet. Polyb. ὁ δ' Ἀπελλῆς ὅδ' ὡς ἐλυγεῖν
 ἐπιβολῆς, ἀλλ' οἷός τε λῦν̄ ἀγειν ὑπὸ τὸν ζυγὸν
 τῶν καταπραχῶν αἰχμαῖς, operam dabat,
 aut annitebat. Herod. οἷοί τε ἔσεσθαι ὑπερ-
 βαλλόμενοι αἰὲς γνάντις εἰν̄ ἐλευθεροί, hoc
 est, poteritis uictis hostib. esse liberi. Idē
 ἔρατι, πλῶν ὅκ' ἀναγλυῶδον αἰὲς ἀλλος, οὐ γὰρ
 οἷά τε λῦν̄, nō enim fieri poterat. Itē notan-
 da

da repetitio relatiuorū: ut illud, *Que quibus ante feram.* Soph. ἠλέκτρα, οἱ ἔργα
 ἔργα οἷα λαγχάνει κακὰ. Isocr. τίς ἐκ οἴδερ
 ἐξ οἴων συμφροῶν εἰς ὅστω ὕδαιμονίαν κατέ
 σῆσεν. ἔδερ οἴων, nihil uetat. Plato Gorg.
 ἔδερ οἴων τὸ αὐτ' ἔρωταῦν. ὄβρ ἔπω, & ὄβρ ἔ-
 δέπω, & ὄβρ ἐκ ἠδην, mox, iam iam. Ἀλη-
 θὲς ἰσοείας αἰ. ὄβρ ἔδ' ἔπω καὶ αὐτὶ καρπο-
 φορήσμεν ἔμελλον, iam iam & ipsi fructum
 esse latuiri uidebantur. Herodi. αἰ. ἡμεῖς ἕ
 τὸ σὸν γῆθ' ὄβρ ἔδ' ἔπω ἀπολάμεθα, sumus
 proximi exitio. Et mox, ἡμῖν ἕ ἔσόμεθ' ὄβρ
 ἔδ' ἔπω, iam iam nobis quoque futurū. Thucy-
 d. ult. καὶ ὅσον ἐκ ἠδ' ἡ γνόμενον αὐτὸν πᾶσι
 ναί. & ἔλλωικῶν εἰ. καὶ γ' ἔλεγεσθ' ὄβρ ἰφικρά
 της ὄβρ ἐκ ἠδ' ἡ πᾶσι.

Σχολῆ.) Minime, nequaquam. Oedipo 20
 Tyranno, ἐπεὶ χολῆ σ' αὐτὸ οἶκος αὐτὸ ἐμὸς εἶσε
 λωμῶ, si enim hoc scissem, nō accersi te
 iussissem. Solet autē illi aduerbiali datiuo
 adiungi ferē γε. Plato Lyside, ὁ δὲ αὐ-
 τὸ αὐτῶ ἀνόμοιον εἶν καὶ διάφορον χολῆ γέ τω
 ἔλλω ὄμοιον ἢ φίλον γῆοιτο. Phædone, καὶ
 ἔτι αὐτῶ τ' πόδι τ' σῶμα αἰδήσεων μὴ ἀκερ

ἄλλαι, non
possunt alia esse.

βλέπειν σιμνόν.) Neutra adverbialiter posita, est hic usus frequentissimus. Δεινόν βλέπειν βλοσυρόν. Alceſtide, τί σιμνόν ἢ πεφρονένος βλέπεις. Pluto, βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον ἢ λυγρέως. Ibidem figurate accusatiuo est similiter usus. βλέπειν γὰρ αὐτίκως δόξεις μ' ἄρη, planè martiū intelliges me tueri. Rursum Luciano, βαγινόν βλέπεις. & φοβερόν αὐ ἀπηληκῶς βλέπεις, κατὰ πλῶ. Sic etiam dixere φθέγγεσθαι μέγα. Et Lucian. εὐχᾶς, ἐφθέγγεθ' ἐπισησμευμένῳ τί ἢ σιωχῆς ἢ ἐπιβοχόν, cōfusum loquebat' & indistinctū ac festinū.

DE VERBIS SUBSTANTIVIS.

- 23 Constructio uerbi substantiui εἰμί cū sequentis articuli postpositiui cōprehensione, diligenter animaduertēda. nam articulus ad sequētia respōdet: ut apud Herodianū, ἐσι δ' ὧν ἑ πείρα μετέχ' ἡ βασιλικᾶς ἢ δημοσίαις ἢ παρησιαῖς γυμνασίαις β'. Ἐσι οἱ ἐτύγχανον ἑ θαλάσσιον ἢ γέφυραν, οἱ ἢ ἢ κρηθ' ἢ λιθημίδι. Thucy.
α. δ

ὡς. Ἐτε ἄλλης ἐλλοσσος ὄσιν ἀχρεία. Et pro-
 stea, ἢ ἐσιν ἃ ἔστι πολίσματα εἰλην. Ἐλλωικῶν
 δὲ. ἢ ἐκείνω ἔσθ' ἔτα ἐσι. ἢ ἃ τ' ἀθλῶν δὲς γνι
 κήθη, ἐσι δὲ ἃ δὲς οἱ αὐτοὶ ἐκκερύνθησαν, illo
 anno bina accidere quorundā certami-
 nū uictoriae, & bina de ἰσδὲ praeconia.
 Thucyd. 8. etiā plurali uerbo est usus,
 εἰσι δὲ αἱ τ' νεῶν ἔσθ' οἱ σίγλον λατῆρα. Ad-
 iungunt & aduerbia loci ac temporis, si-
 militer uerbo substantiuo, ἐσιν ἢ, ἐὰν ὅτε.
 Itē, ὅκ' ἐὰν ὅπως. Thucyd. 4. οἱ γὰρ θεμέλιοι
 παυτοῖων λίθων ὑπόκοντες, ἢ ὅ ξυμφρασμέ-
 νων ἐσιν ἢ, fundamenta enim uaria saxa
 habent congesta, & ne quadrata quidē
 alicubi cernere est. Electra, ὅκ' ἐὰν ὅπως
 ὅδ' ὅκ' ὄρεσης ἐσι, profecto enim Orestes
 est hic. Herod. δὲ. εἴτε δικάζουσι τὰ γνῶντῆ
 ἐφρόντων ἐπ' ὀλέθρων τ' δικάζουμένων ἐὰν ὅτε. Et
 mox, ἐὰν ὅπην ἢ ξυλίνοισι χρώμεν σκόνεσιν,
 πῶν nunquā. Ac paulo post, ἐὰν ὅπην δὲ ἔστι
 χλοῦς εἰδόμεν ἀξίας εἰκόνας, nonnulla etiā
 uidimus ridicula simulacra. Item cū ca-
 su apposito ad praepositionē. Thucyd.
 ἐκ αὐχμοῖ τε ὄσιν πρὸ οἰς μέγαλοι ἔστι ἀπ' αὐτῶν ἔστι

N S λιμοῦ

λιμοὶ ξυμῆσαν. Iungitur cū uerbo τυγ-
 χάνω participiū uerbi εἰμί. Isocr. Archi-
 damo, αἱ ἃ δυσπραξία ταχέως καταφανεῖς
 παιδοῖσιν, οἳ οἱ πρὸ ἑκάστοι τυγχάνουσιν ὄντες. cū ἑ
 alijs participijs. Electra, ἀρχιστὸ πάντων
 ἔργα δρῶσα τυγχάνεις. Similiter & apud
 Poëtas κυρῶ. ὄν κυρεῖ. ποῦ ποτ' ὦν κυρεῖς.
 ibidem & Trachinijs, ὦν γ' αὐ' ἄξειδως κυ-
 ρῶ, & ἐκπεπληγμένη κυρῶ. Adiunxere
 aūt frequenter participijs aliorum uer-
 borū substātiua planē ποδιφρασικῶς, ubi
 Latini uerbis modo uterentur. Herod.
 κακῶν φαστομ εἰν ἰώνας ἄξεργασμένη. Pla-
 to Epitaphio, ἔτω πολλὰ καὶ μαχίμὰ γέ-
 νη καταδεδισλωμένη κῦ ἢ περσῶν ἀρχῆ, hoc
 est, domuerat, κατεδεδισλωθῶ. Et Pluto, ὁ δὲ
 πολὺ μάλλον γνῖος ὅσιν ἄξολωλεκῶς, id est, ἀ-
 πώλεσε, perdidit. Huius figure sunt illa,
 κῦ λέγωμ, ποδιπατῶμ, καθημελίας. Huc pri-
 nent & illæ ποδιφράσεις, cū uerbo γίνομαι.
 ἐγγύστ' ὡδὶ σκῦθες αὐτ' ἀλαρεῖς ἔλασις, μελπο-
 μῆν. Sed in his nōnunquā est quædam
 ἔμφασις, ut cū Latine dicit, Nō is erat q
 uirtuti neruos incidere, Herod. σαρδνάτ
 της γ' ὄστ', ὁ δὲ πόλεμον κῦ σιωάνας. Et

μοχ, ὅτε τοῖσι λυδοῖσι ὄτι μαχεσάμενον, ὅ-
 τε νύξ ἢ ἡμέρη ἐγγύς, hic ille est qui dimi-
 cauit cum Lydis, quo tempore interdiu
 obtenebrauit cōmisso praelio. Verbum
 substantiuū in modo infinitiuo & accu-
 satiuum, propriū illius modi casum ad-
 mittit, et alium respondentem ad uerbū
 finitū, ut πρὸς αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, cū re-
 gem esse potestas illi fieret. Plato Epita-
 phio, ἰὼ ἐμοὶ μὴ ὄν θαυμασὸν οἴωτε εἶν εἰπεῖν.

DE PARTICIPIIS ABSOLVTIS.

Elegans est usus participiorum apud
 Græcos, sed præcipue eorū quæ absolu-
 te ponunt. Δέον δέξασθαι, ὄζον, μετῶν, πρὸς, τυ-
 χόν. Lucian. λαπίθαις. ὅπως οἶμαι τυχόν. He-
 rod. 1. εἰ πρὸς αὐτῷ βασιλέα γενέσθαι, cū po-
 testas illi fieret. Thucyd. α. ὡς ὁ μετῶν αὐ-
 τοῖς ὑπὸ δ' ἄμυν. Sophoc. Electra, νῦν δ' ὄζον
 πατρὸς πάντων ἀρίστων ἀδελφῶν καλεῖσθαι, cū ti-
 bi concedat. δέξασθαι δ' ἐσθ' ἐποίησεν ῥιόνδε,
 cū placuisset. Lucian. Rhetorū διδασκα-
 λῶν, ἵσαυτὰ λαμῶν ὁ δὲ δέον. Tale est et μέ-
 λον. Lucian. τοχαί, ὡσπερ ὁ παίνουσι μέλ-
 ῳ ἀποτμηθείς τὴν γλῶσσαν, quasi parū so-
 licitus sis, ne lingua tibi uicto præcidat.

Itē ὄρ. Thucyd. α'. ἀδ' κλορ ὄρ ὁπότε τις ἐπελ-
 θῶρ, ἢ ἅμα ἀτφχίσιωρ ὄντωρ, ἄλλος ἀφαιρήσε-
 ται, cū esset inexploratū. Et mox, ὡς βε-
 βαιὸρ ὄρ, tanquā loco tuto. quod tamen
 accipi potest, ut sit Attice positū partici-
 piū in significatione uerbalī; ut Oedipo
 Tyrān. οἶδ' ὡς ποιήσωρ, scis quid facias.
 φρόνει βεβῶς αὖ νυῦ ὑπὸ ξυρῶ τυχῆς, scito te
 cōstitisse. estq; hoc frequētissimū. Est
 & peculiaris Græcis usus infinitiui sub-
 stantiui talis. Herod. εὐτόρπη, μεγάλα ἐ-
 κτήλα ἡρώματα ὡς αὖ εἶν ῥοδῶπιρ, ut q̄ qui-
 dem Rhodopis esset. & κληοῖ, ἦν ὁδενί λό-
 γω ποιησέμεν τὴν πρώτῃ εἶν. παιδείας β'.
 ὁδὲ μὲν φίλοις γε, ὁδὲ ξηνοῖς ἐκὼρ εἶν γέλωτα
 πρὸς ἑαυτοῖς. Herodian. ε'. ὁδὲρ ὄν εἶν αὐτῶν ἐλα-
 θανε τὸ ὑπὸ τῶν αὐτωνίνσ βασιλομελίωρ, nihil
 igit̄ illā eὐ loci cōstitutam fugiebat, &c.
 Huc referant̄ & hæc, ἦν ἑσὶ νυῦ εἶν, in præ-
 sentia. & ὁ λόγος ὅτι ἦν εἶν. Participiū uer-
 bi substantiui aduerbialiter affirmatiuū
 est, ὄντῃ reuera, q̄d & τῶ ὄντι δicit̄, & ue-
 ritatē notat. Plat. Epitaph. Ἐ τῶ ὄντι ἦν πα-
 τρίς οἰκόντας. μελοποιεῖν, εἰ δὲ ἦν ὄντι γε ὁ-
 μῆρος ταῦτα ἴα ἐπεκτεποίησε, & κληοῖ, ἦν ἦν

ἰὺς τὰς δίκας ἀποβαίνου, iustas ferri sētētias.

DE ARTICVLIS,

Non potest intelligi articulorū natura, de Latino sermone: propterea quod illa prorsus articulis nō utit̄. Est aut̄ particula hęc orationis eiusmodi, ut subducta suo loco, aut alienō inculcata, mirifice orationem deformare uideat̄. quod quidem quale sit, nullis præceptis potest explicari, sed totū positum est in observationis diligentia. Quod quidē ferē docent, articulū aliquid quasi prius dictum designare: rectius, ut opinor, diceret̄, articuli generalem significationē esse ἐμφατικῶν, & habere ἑντάσιμ, ut sit in adiectionib. & appositionib. demonstrationib. explicādo, discernendo. Creberrimi etiā sunt ἐκλείψεις uocū, q̄ in articulis intelligunt̄. Iam cōtra præcepta usus illorū ualde multa reperias apud autores linguæ Græcæ, ut sic oportere loqui, τὰς τῶν ἀποδείων γνώμας, τὰς τῶν φάσεων διανοίας, τοῖς τῶν πατρὸς ὑπὸ τῆς δόξας. Sed idē tamē Isocrates sic etiā. ἀλλ' ὁ μὲν τῶν πόρων στρατηγία τῶν μύλων γύκισον.

Et Herodot. δὲ δυντεράϊος ἐκ τῆ ἀθλιωαίων ἀ-
σεος. Quorū & illud erat, τῶ στρατῶ πείδω τῶ
πρῶτῶν. & hoc, ἐκ τῆ ἀσεος τῆ ἀθλιωαίων. Iam
hoc adiectiuū adiunctū substantiuo sol-
ui in genitiuū δὲ ἀεθροῦ. Neq; ipsum ser-
uarunt, ὅισι σώφροσι βροτῶν, & οἱ δὲ ἀνο-
σμῶντες βροτῶν, Philoctete. & Thucyd. ὅς
βοηθήσαντας ἰοκρῶν μάχην ἐκράτησε. Hæc
admonere paucis uisum, ut studiosi lin-
guæ Græcæ scirent in hac parte sibi ne-
quaquā uersanda negligenter scripta uete-
rum, neq; annotationib. parcendū esse.

Articuli etiā temere aduerbīis, & quū
est aduerbialis significatio, addunt, aut
nō addunt, ἀρχῶν, τῆ ἀρχῶν, τέλος, τὸ τέλος.
πρὸ πολλῶν, πρὸ πολλῶν, ὑπὸ πλείστον, ὑπὸ τῶ
πλείστον. πρῶτα, τὸ πρῶτα. ἀπὸ τούτου, τὸ
ἀπὸ τούτου. μετὰ ταῦτα, τὰ μετὰ ταῦτα. ὑπὸ τῶ
πολλῶν, ὑπὸ τῶ πολλῶν. πρὸ πολλῶν, πρὸ πολλῶν. Que
quidē scribunt ac legunt ὑφ᾽ ἑμ, τῆ ἀρχῶν,
ὑπὸ τῶ πλείστον, ὅσοι τούτοις. Huiusmodi sunt
τῶ ἀρχῶν, τὰ μέγιστα, ὅσοι τούτοις, ὅσοι τούτοις.

Est & elegans repetitio articuli p̄positi-
tiui cū particula δε, ad hunc modū, ὅσοι
τῶ ἀρχῶν πρὸς τὴ πόλιν ἐν τῆ εἰρήνῃ μετρίως

ἄσφαλως δεφύλαξεν αὐτὴν, ἢ ἐγέ-
 νθη ἐπ' ἐκείνη μετρήσῃ, ἐπεὶ δὲ τε ὁ πόλεμος λα-
 τήσῃ, ὃ ἢ φαίνεται καὶ ἐν τῷ πλεονασμῷ τῆς δ' ὡς
 μιν: *Quandiu em̄ p̄fuit reip. in pace, mo-*
derate est principatu usus, & incolumē
illā cōseruauit, quē illo tēpore ad ingen-
tem magnitudinē excreuit. Cum uero
bellū inuasisset, ne tum quidē uires hūc
fugerunt, etc. Herod. οἱ ἢ πᾶσι δ' ὅπως μὲν-
 τὸ δώσωσι μιλλιάδην ἀργυρεῖς ἔδδῃ, διανοόν-
 το, οἱ ἢ ὅπως δεφύλαξωσι τὴν πόλιν τῶν ἐμῶν
 χανῶν, *Parisi quidē argentū dare Mil-*
tiadi animus nō erat, hoc autē omni ra-
tione agebant, ut defenderent urbem.

Animus erat adijcere saltem hoc tempore & Anno-
tatiunculas nostras de Pleonasmis, & ἐνδείκας, quae à
Græcis frequenter usurparentur: sed fieri nunc non po-
tuit. itaq; posterius, si res forte tulerit, illa aliquādo unā
cum alijs quibusdā, aliquanto cōmodius cum
studiosis communica-
bimus.

BASILEAE, PER BALTHASAREM
 Lasium & Thomam Platterum,
 Mense Augusto, Anno
 M. D. XXXVI.